

НАШИТЪ ЧИТАТЕЛИ

Е с е н ь

Заглъхна вече птича пѣсень,
есень мрачна дойде пакъ.
Листи пожълтѣли капятъ,
голъ е горски хрусталакъ.
Запустяла е гората,
тихо шѣпне тъмний боръ.
Птички нѣма вечъ да пѣятъ
както лѣтосъ дружно в' хоръ
Глухо, пусто е въ полето —
всичко въ него вечъ нѣмей.
Само вѣтрътъ злокобно
Свойта тѣжна пѣсень пѣй.
Кръшенъ танецъ той танцува,
вихрено пищи, и вилней,
всичко съ себе той помита
и отново пакъ запѣй.

Варна.

Н. Ив. Ионкова
ученичка

Щ у р ч е

„Щуръ, щуръ, пакъ започнахъ!“
Щурчо веселъ се обади, —
„Да лудувамъ и да свира
По обширнитѣ ливади

—
Съ мойта шарена гадулка
съ моятъ тъничекъ гласецъ
съ мойто облѣкло отъ свила
Приличамъ сѣщо на пѣвецъ

—
Винаги играя, свира —
Това никакъ не е порокъ
Посредъ глѣчка, игри пѣсни
Тѣй прекарвамъ тозъ животъ“.

Добричъ.

Ив. К. Томова
ученичка отъ II кл.